

Korsdöden

Våra fäders Gud har uppväckt Jesus, som ni hängde upp på trä och dödade (Apg 5:30).

Vår Herre Jesus Kristus slogs inte bara ihjäl utan dog den allra svåraste döden, nämligen korsdöden.

Det var en våldsam död. Våldsam i sig själv, men frivillig. ”*Han rycktes bort från de levandes land*” (Jes 53:8)... Jag benämner hans död *våldsam* eftersom han inte dog en naturlig död... han var ju endast i blomningen av sin krafts dagar. Och naturligtvis var han tvungen att antingen dö en våldsam död eller inte dö alls; delvis för att det inte fanns någon synd i honom som öppnade dörren för en naturlig död, som den gör för alla andra...

Döden på korset var den smärtsammaste död. Ja, i denna död upplevdes sannerligen en mångfald av död. Korset var både sträckbänk och galge. De smärtor som Kristus led på korset kallas med eftertryck av aposteln för ”dödens smärtor” (Apg 2:24); men egentligen betecknar dessa födslovåndans kval...

Döden på korset var en mycket långsam och utdragen död.. Om en människa måste dö en våldsam död, är det en förmån att få bli avrättad snabbt; liksom de som kläms till döds vädjar om tyngre vikter. Att i motsats till detta hänga lång tid mitt i tortyren, att känna döden krypa närmare med långsamma steg, så att man känner varje steg nalkas är en fasa...

Det var en död utan lindring. Ibland gav man åt brottslingarna, mitt i deras plåga, vinäger och myrra, för att bedöva och göra deras sinnen slöa; och om de blev hängande länge, krossade man deras ben för att hastigt slå dem ut ur deras plågor. Kristus åtnjöt ingen sådan förmån. Istället för vinäger och myrra gav man honom galla att dricka för att föröka hans lidanden. Och han dog innan man hann krossa hans ben. För Skriften måste uppfyllas, ”Inget ben hos honom ska krossas.”

The Fountain of Life, sid 314-317